

# Date

Forts. på novellen Äntligen

av projO, 2008

Jag var uppstissad och entusiastisk. Tre veckor hade gått sedan jag åkt hem från Jonas. Han hade varit hur omhändertagande och gullig som helst. Till och med hjälpt mig att få tillbaka min mobil. Killen från den dåliga daten verkade till och med lite uppskrämd när Jonas bestämt knackade på dörren, såg ner på honom och frågade lugnt, men bestämt "har du Hannas mobil?". Han hämtade mobilen och sen gick vi. Jag rodnande och leende, stolt, generad och upphetsad på samma gång. Kanske mest generad för att jag var upphetsad, när jag tänker efter. Känslan av att jag var trygg med Jonas hade förstärkts ytterligare efter det och jag hade varit uppriktigt sorgsen när jag skulle åka hem på eftermiddagen, samtidigt ville jag just då inte visa det för uppenbart. Jag kände inte riktigt att jag visste var jag hade Jonas, om han bara var såhär gullig i största allmänhet, eller om jag var speciell. Om han kände sig attraherad av det patetiska nervvrak jag just då kände mig som just då. Men han hade ringt för att kolla att jag kommit hem ordentligt, och vi pratade dagligen efter det. Han hade t o m tagit sig tid på arbetstid att skriva ett mail till mig där han talade om att han var glad att han fått träffa mig och om jag någonsin blev strandsatt i Stockholm igen så skulle jag inte tveka att ringa honom. Jag kunde inte låta bli dra på smilbanden när jag läste det, samtidigt som jag blev förlägen över hur jag tagit nytta av hans gästfrihet. Men han verkade väldigt glad över det och det kändes inte som jag behövde ha dåligt samvete.

*"Jag vet inte varför, men jag känner en stark vilja att skydda och ta hand om dig, trots att jag tror mig veta att du är en stark tjej som verkligen inte behöver någon man som gör saker åt dig."*

Om han bara visste hur fel han hade. Den där ytan med ett hårt skal av självständighet och attityd som gav svar på tal dolde en skrämmd, ensam och rådvill flicka som inte kunde vilja något hellre än att få känna sig trygg, omhändertagen och skyddad av en man. Men cyniskt härdad av erfarenhet var det ytterst sällan jag blottade den sidan. Och det var skrämmande att Jonas väckte dom där känslorna hos mig. Det gjorde mig så hemskt sårbar, en känsla jag både hatade och älskade att han väckte i mig. Ängslig för hur illa det skulle kunna sluta, men ändock naiv i förhoppning om att det skulle vara rätt person den här gången.

Jag blir sällan intresserad av människor på sådant sätt. Jag är kräsen, cynisk. Även bara när det kommer till vänskapsrelationer. Människor det kostar mig mer än det ger att umgås med sorterar jag genom passivt eller aktivt handlande ut från mitt liv. Jag hade förlorat många relationer den dagen jag tog steget att gå min egen väg. Vänner sedan högstadiet och längre, som inte ville ha kontakt mer. Till och med min syster hade jag sagt ifrån till, när hon efter två år fortfarande inte tog till minsta ansträngning för att respektera mina livsval. Min livssyn hade sina fördelar och nackdelar. Jag blev inledningsvis väldigt ensam, men de nya kontakter jag skapade var desto mer intima och byggde på acceptans för mig som människa. Jag kände aldrig längre att jag behövde skämmas eller dölja vem jag är. Men alla bittra erfarenheter av avslutade vänskapsrelationer gjorde att jag höll igen, i synnerhet i en situation som denna. Åtminstone ville jag det. Mina känslor löpte amok och mitt rationella tänkande hade marginell effekt.

Åtminstone nu när jag mötte hans blick och varma leende igen. Jag kände hur tårarna välde fram inom mig och mycket obekvämt av det känsloutbrottet försökte jag genast kväva dem, vilket halvdant lyckades. En tår rann ner för min högra kind när han kramade om mig varmt med sin hand om mitt bakhuvud.

- Hej lilla gumman! Dig har jag saknat!
- Saknat dig mä..

Fick jag fram och bet på underläppen.

Fan, det här gick inte alls så sansat till som jag hade planerat. Mina känslor hade sitt eget liv. Det här hade aldrig hänt i mitt tidigare liv. "Jäklarns hormoner..." tänkte jag och torkade obekvämt snabbt tåren från min kind. Jonas måste sett, men sa inget. Kanske märkte han att jag försökte dölja det. Han bara log vänligt och strök med ovansidan av sin slutna hands fingrar mot min kind.

- Och så fin du är!  
Jag tittade ner. Jag hade min kappa uppknäppt, brun med kant av mörkare fuskpäls, men under hade jag tagit på mig min röda favoritkjol. Tajt snörd över rumpen ner till knäna, i röd satin och upptill en svart topp i krossad sammet. Den var tajt, men inte uringad och kjolen var det mest "propra" jag kunde komma på, som inte kändes opassande vardagligt. Jonas hade givit mig direktiv kvällen innan.

*"Jag vill att du tar på dig något vackert men propert. Jag har en liten överraskning planerad. Vill du göra det för mig, sötnos?"*

Och det ville jag. Jag hade redan samma kväll velat i minst ett par timmar innan jag bestämt mig för vad det fick bli. Ändå var jag osäker när jag somnade. Till slut, i nån slags ångestfylld uppgivenhet hade jag bestämt mig för de här kläderna och nu när han såg granskande om än inte dömande på mig, mötte jag hans ögon med en blick fylld av en ängslig bedjan efter bekräftelse att mitt val inte varit helt vansinnigt.

- Verkligen. Vill du snurra ett varv för mig?

Han tog min kappa av mig när jag vände mig om och förlägen men leende roterade jag långsamt, i en halvhjärtat graciös rörelse mig ett halvt varv tillbaka, vänd mot honom.

- Mmm, så fin.

Jag såg hur hans blick vandrade upp från min rumpa och jag sneglade mig omkring där vi stod mitt på perrongen. Det var folk som väntade och en hel del av alla blickar där var just nu riktade mot mig.

- Får jag ta på mig den igen? Sa jag och höll fram min hand mot kappan.
- Ja, givetvis. Här...

Han höll den och lät mig få in armarna innan han släppte. Jag snodde ihop den fram till och kände hur blickarna omkring tappade intresset.

Jonas tog upp min väska under tiden och när han reste sig nickade han mot dörrarna.

- Ska vi röra oss?

Jag nickade med ett leende och tog hans arm. Jag kände redan nu när jag gick intill honom hur den där känslan jag haft i magen, hemma ensam i min säng, en längtan efter att åter få ligga vid honom och bli omkrämad som den där natten för några veckor sedan, gnydde ur själen på mig.

Hela tiden var jag på min vakt. Jag ville inte verka påstridig, men min kropp och alla sinnen var helt centrerade kring honom. Hade jag varit en liten hund hade jag gnidit mig mot hans ben för länge sen. Men nu var jag ingen löpande hynda. Jag behövde behärska lite självkontroll. Det gjorde jag inte.

- Är du nervös Hanna?

Han såg ner på mig när vi gick tillsammans genom torget i stationsbyggnaden, mot

dörrarna i andra änden.

Jag nickade och såg med liten uppsyn på honom.

- Det behöver du inte vara. Det är inget läskigt.  
Hans arm höll mig om ryggen när vi gick genom dörrarna.

Han syftade på överraskningen förstås, själv kämpade jag mest med min ängslan för hur varje andetag jag tog skulle tolkas av honom. Överraskningen hade jag inte en tanke på, förren han precis nämnt den.

Den här gången hade han sin bil parkerad i närheten, så efter en kort promenad var vi framme. En silvergrå BMW. Han låste upp den med sin nyckel på avstånd med en knapptryckning och gentlemannamässigt höll han upp dörren till passagerarsidan, efter att först ha slängt in min väska i baksätet.

Jag log igen, förlägen över den ovana situationen, men jag smälte förstås som smör. Som om mina ben inte varit ostadiga nog innan. Nu satt jag iaf tryggt ner. Han böjde sig ner och knäppte mitt bilbälte. Jag blev lite ställd först, men hans närhet lät mig känna doften av honom med hans öra så nära att han måste känt mina andetag. Jag ville nafsas på honom, trycka mig mot hans tafsande händer och kyssa honom innerligt.

Om han märkte något så dolde han det väl. Han bara log mot mig igen när han reste sig upp.

- Jag måste ju kontrollera så du sitter fast ordentligt, förklarade han sakligt och gick runt till förarsidan av bilen, efter att han varsamt stängt dörren så snart han garderat sig om att inget var i kläm.

Jag följde honom med blicken, bet frustrerat på underläppen.

Normalt har jag inget problem att läsa människor. Tvärtom är jag oftast ohälsosamt känslig för minsta nyans i kroppsspråk och tonfall, men Jonas gav en helt neutral utstrålning, i fråga om respons på mitt förmodat så uppenbart känslomässigt påverkade tillstånd.

Märktes verkligen inget? Dolde jag det så väl? Eller lekte han med mig?

Jag kände honom inte väl nog för att avgöra. Men han log varmt igen mot mig när han satte sig ner, stängde dörren och lade sin jacka i baksätet. Han hade kostym på sig. Svart kostym, vit skjorta, röd slips. Håret tillfixat och han doftade gott, men inte samma gott som när vi sovit tillsammans.

Känslan när jag såg på honom var osäkerhet och att jag var ovärdig. Det hände väldigt sällan att jag kände så inför män. Kvinnor, ja ofta. Ihop med en kritisk självbild och estetiskt sinne för perfektion. Den direkta jämförelsen gjorde jag ju inte med män. Men han var attraktiv på ett sätt som gjorde mig osäker. Varför var det jag som satt här i bilen med honom? Skulle det bli fler gånger, eller var det här den enda gången? Borde jag passa på att njuta varje sekund som gick? Hur besviken och uppriven skulle jag bli när han ratade mig?

Känslorna av osäkerhet var obekväma och faktiskt ovana. Det var ytterst sällan någon fick mig att känna mig underlägsen, men Jonas gjorde det. Och just nu var det jobbigt. Mitt inre skrev desperat efter bekräftelse. Men jag kunde inte säga något. Hur skulle han tolka det? *Obekväm situation, det första jag gör.* Det gick inte. Vi körde ut från parkeringen.

Jag kände att jag borde säga något. Det var lite obekvämt tyst och jag tror Jonas hade märkt något, för han verkade också lite osäker på vad han skulle säga. Jag mötte kort hans blick och så till slut, fortfarande inte med en ton som var annat än tolerant, öm och förstående sade han.

- Vet du... Ibland när man, känner saker... Så är det bäst att bara säga rakt ut som det är. Människor är oftast mycket mer förstående än man kanske vågar förvänta sig.

Jag kände tårarna komma krypande.

Han log mot mig igen, höjde handen och smekte mig återigen över kinden. Jag log illa, med bedjande blick.

– Jag är nervös...

Började jag. Han såg ömsom på vägen och ömsom mot mig. Noga att visa aktivt intresse för det jag hade att säga, till synes inte särskilt distraherad av bilkörningen.

– För överraskningen? Sade han, böt växel och vi stannade vid en korsning.

Jag kände mig lite distraherad, jag ville helst komma ut på vanlig väg, men så visste jag ju inte var vi var på väg. Vi kanske snart var framme? Jag bestämde mig för att inte fundera utan bara löpa linan ut. Han hade ju trots allt rakt ut bett mig om det.

– För allt. Att du inte ska vilja ha mig- inte för att jag vet om jag... Eller, jag menar jag vill...

Inga ord kom som dom skulle. Och jag brukar kunna formulera mig. Tårarna rann stilla.

Jag svor inombords när jag kände morgonens noggranna sminkning raseras, blottad i min mest ynkliga, osäkra, hjälplösa, sårbara insida.

Han log varmt.

– Men lilla gumman, jag trodde väl aldrig du var så brydd om vad jag tror och tänker?

– Jag brukar inte va det...

Jag log lite, sträckte mig ner i handväskan efter en näsduk.

– Undrar du om det här är något jag brukar göra, arrangera hemliga överraskningar till tjejer jag date:at en kväll, haft otroligt mysigt sex med och sen saknat i tre veckors tid? Han såg på vägen när han sade det sista, innan han återigen vände blicken mot mig med ett leende.

När han sade det sådär så förstod jag att min ängslan varit i onödan. Och lättad rann tårarna igen, medan jag varsamt torkade under ögonen.

– Här...

Han vek ner solskyddet som hade en spegel på insidan och jag kunde till min lättnad se att min sminkning i huvudsak var oförstörd.

– Förlåt, jag brukar inte va såhär stissig. Jag har-

– Det är ingen fara. Du känner som du känner, jag är glad att du vågar säga vad, istället för att hålla det inom dig och ängslas till vansinne. Det gör ju ingen av oss mer lycklig. Eller hur?

Jag skakade på huvudet.

– Nej..

Jag snyftade lite, tog pappret och snöt mig försiktigt.

– Jag har saknat dig, dristade jag mig av ett infall till att säga och såg mot Jonas igen.

– Jag har saknat dig.

Han log stort och vi svängde igen.

– Nu lilla söt, är vi framme! Kan du kliva ur här själv, så kommer jag så fort jag parkerat bilen? Det tar bara fem minuter.

– Okej... Jag nickade lite osäker, men ville visa mig "stor nog" att åtminstone kunna stå ensam i fem minuter. Jag hade blottat mer sårbarhet på tio minuter än jag var bekväm med under en veckas tid.

Jonas stannade bilen, vi var utanför Cafe Opera och jag klev ur, log mot Jonas som vinkade och fortsatte ner för gatan och runt hörnet. Jag drog kappan om mig och huttrade lite. Bilen hade varit varm men här ute var det i kallaste laget. Det var ingen snö, men frost som glittrade på marken. Det rörde sig en del folk och mer var där inne. Jag såg mig nyfiket omkring för att se vad det kunde tänkas vara för något vi skulle göra här.

Längs med gatan kom Jonas gående och jag gick för att möta honom, ihopkurad med armarna om mig.

– Fryser du lilla vännen? Kom, vi går in.

Och in gick vi, jag kände mig trygg igen, och faktiskt lite stolthet när vi som par gick in och blev bemötta av en kvinna som hälsade oss välkomna och visade oss garderoben. Jag tog min väska med mig, Jonas stod och tittade oblygt granskande på mig igen insåg jag när jag vände mig mot honom. Jag log lite försiktigt och han lutade sig fram medan han lade armen om min midja.

– Du har ju rumpa som en gudinna, din lilla festerska...

Jag log stort och fnittrade till. Vad skulle jag svara på något sådant? Jag var glad för uppmärksamheten. Jag hade någon slags kontroll i den främmande situationen iaf och det gjorde mig faktiskt lugnare. Vi gick in, det var vackert uppdukat, buffébord och en hel del folk. Scenen var upplyst, hela inredningen var som hämtad ur Lady & Lufsen, Italiensk bakgata med klädsträck i taken. Jag synade buffébordet när vi gick förbi, det var julmat!

– Är det julmat? Sade jag leende och såg upp på Jonas.

– Jajamän. Julbord och underhållning, som jag hoppas du ska uppskatta. Varsågod. Kvinnan ledde oss till ett bord för två, precis vid ett räcke som lämnade god utsikt över scenen och inte allt för långt till bufféborden. Maten stod ännu orörd, folk hade börjat komma in men vi var måhända lite tidiga.

Jonas såg på sin klocka.

– Det börjar om 25 minuter, så jag hoppas inte hungern är akut?

– Nejnej... Eller, jag är hungrig, men det är ingen fara. Inte akut.

Jag blåste i mina kylda händer och höll dem ihop på bordet, Jonas tog dem i sina och höll om dem för att värma mig.

– Du skulle inte bli långlivad som eskimå heller... Sade han med ett finurligt leende och jag skrattade.

– Nej... Och inte äter jag sälögon heller...

– Det måste vara där hemligheten sitter. Mer sälögon så skulle du slippa frysa din söta lilla rumpa av dig!

Jag flinade och nickade.

– Så måste det vara.

Vi pratade lite, min oro och ängslan var som bortblåst. Jag var entusiastisk och hemskt nyfiken på vad kvällen skulle innehålla. Det här var min typ av underhållning. Sitta på tryggt avstånd, men med god uppsikt. Jag kände mig inte alls så stressad och utsatt som evenemang av olika sorter lätt får mig att känna annars. Om det var slumpen som valt den här kvällen så var jag tacksam. Om det var Jonas och en tanke bakom så var jag imponerad, återigen, över att han tycktes se rakt in i mig så självklart enkelt.

Maten var underbar. Mer urval än jag själv ens med god ansträngning hade kunnat nämna som tänkbara julmatsrätter. Även saker jag inte någonsin provat tidigare. Och vore det inte för att min mage var proppfull hade jag hemskt gärna ätit ännu mer. Jag tror vi bägge han däsa till lite efter maten, innan kvällens underhållning började en timme senare. Artister jag kände igen men inte lärt mig namnet på sjöng och pratade, det var roligt och mycket underhållande. Publiken var tacksam, lättflirtad och ypperligt road, jag också. Även om jag allt mer längtade hem efter den där sängen och en avklädd Jonas med armar som höll om mig.

När vi lämnade restaurangen var jag skönt trött i kroppen. Mätt och belåten, både på sinnesintryck och det mycket tillfredställande julbordet dessförinnan. Jag gick nära Jonas, som höll sin arm om mig. Vi pratade stillsamt, och nu frös jag inte heller så promenaden fick ta sin lilla stund, vilket kändes väldigt skönt.

– Hur ser ditt julfirande ut då Hanna?

– Ehm...Jag vet inte riktigt.

– Ni brukar kanske inte direkt fira jul?

Jag ville förklara min jobbiga familjesituation, men visste inte riktigt var jag skulle börja. Det var en sorglig sats och jag ville inte låtsas som om det inte var det. Jag försökte hitta en bra början.

- Min syster tycker inte om mig och vill inte ha mig där, så jag vet inte hur jag ska göra riktigt. Just nu vill jag inte fira alls...
- Vi har faktiskt inte firat jul i min familj på flera år. Min pappa bor ju här i stan, men han tycker inte det är viktigt och mamma bor faktiskt nere i Skåne och resten av slakten är utspridd, så det har inte blivit att vi direkt firat något alls. Det är lite tråkigt, men åh andra sidan är man ju stor nu. Det är inte som när man var liten.

Jonas log lite och tog upp nyckeln till bilen. Jag gick runt, öppnade dörren. Den här gången hann jag före och Jonas följde mig med blicken med ett leende samtidigt som han själv satte sig ner och drog igen dörren.

- Klarar du knäppa bältet ordentligt också? Sade han med ett finurligt leende och jag log förläget och nickade.
- Jaa. Kan själv!

Han skrattade och slog på bilmotorn.

- Duktig flicka!

Vi blev tysta. Vi var väl bägge lite trötta, matta av mat och annat, men samtidigt hängde lite frågan i luften. Skulle han vilja fira jul med mig? Jag visste inte om det var för tidigt att fråga. Men så såg Jonas på mig, lite tveksam innan han sa:

- Skulle du vilja fira jul med mig? Det är kanske lite tidigt att fråga-
- Nej, jag tänkte precis det-
- Ja, jag förstår. Jag borde väl kanske inte ha-
- Nej, alltså jag menar att det gör jag gärna!
- Jaha. Säkert?

Han log lite tveksam och jag mötte hans blick med ett stort leende och en ivrig nickning.

- Ja, jättegärna. Jag tänkte också fråga, men att det kanske var tidigt, men ja, jag vill – jättegärna.
- Ja, dåså. Då säger vi så! Han log igen och lade sin hand på mitt lår. Jag lade min över hans och mitt lillfinger innanför hans tumme. Han strök mjukt med tummen om mitt finger och kramade om min hand.

Jag lutade mig bakåt, kände hur ögonen började bli tunga. Snart ryckte jag till, när huvudet tippade så långt åt sidan att det föll av sin egen tyngd. Jag vaknade frustrerat till. Blundade igen och försökte luta huvudet mer bakåt.

Bilens fläktar med värmande luft hade ett monotomt ljud, liksom det dova ljudet av däckens mot vägen. Resan hem var inte lång, men jag slumrade kort till gång på gång.

När bilen stannade och motorn slogs av vaknade jag till igen. Jonas hade öppnat dörren och klivit ut, jag blev lite stressad och skyndade mig av med bältet. Dörren öppnades och Jonas böjde sig fram och gav mig en kyss på pannan.

- Så, lilla sömntuta. Kan du gå själv?

Jag kopplade inte riktigt frågan först. Vad tänkte han göra annars, lyfta mig? Jag log lite, trött och tog hans hand medan jag klev ur bilen och dörren stängdes av honom bakom mig.

- Jag kan gå. Hålla hand?
- Självklart gumman. Jag ska ta din väska bara.

Han öppnade dörren baktill och tog min väska över axeln, sen gick jag smått lutande mot honom med min hand i hans varma mot dörren.

När vi kom in stod Lajka och flåsade ivrigt och glad att återse oss.

- Heeej voveeeen!

Min trötta röst var lite hes, men den söta, glada hunden var väl förtjänt av en glad hälsning

när hon så ivrigt och glädjefullt hälsade oss välkomna hem.

– Jag ska kissa henne, fem minuter bara. Du kan krypa ner i sängen om du vill?

Jag nickade trött.

– Mm...

Han pussade mig på huvudet och stängde dörren efter sig.

Jag klev in med tunga steg, hängde upp min kapp på en galge. Lyfte min väska med mig upp för trappan. Stönade besvärat över den motsträviga väskan som överpackad inte alls var särskilt vänligt sinnad till min matta sinnesstämning. Grymtande släpade jag den med mig in i sovrummet. Jag såg på sängen, sänglampan var tänd och de fluffiga duntäcket såg hemskt varmt, mjukt och inbjudande ut. Men jag hade smink som behövde bort, jag måste leta fram mitt nattlinne och borsta tänderna vore inte heller en dum idé för en nära, intim nattning med Jonas. Jag var glad att vi var hemma igen. Det hade verkligen varit jättetrevligt den här kvällen, men jag var rätt slutkörd.

Inne i badrummet såg jag på den sorgliga uppenbarelsen av en jättetrött Hanna som kisade mot ljuset för att se sin egen spegelbild. Jag tänkte på Jonas medan jag borstade tänderna. Egentligen ville jag bli avklädd av honom. Det kändes som jag skulle snuva honom på det om han kom in och fann mig i nattlinne, sovandes i sängen. Men sminket måste bort, annars skulle jag se ut som panda på hash imorgon bitti, med röda, irriterade ögon – ett synintryck jag gärna ville jag bespara honom.

Med sminket borttvättat, håret utsläppt gick jag in i sovrummet igen. Dörren öppnades och jag hörde det klickande ljudet av klor mot trägolv när Lajka travade in i köket för att dricka vatten och få sin försenade kvällsmat. Jonas kom upp strax därpå. Trappstegen knarrade lite, jag hörde att han gick sakta och förmodade att han också var trött.

– Hej igen...

Han log trött, klev in och satte sig bredvid mig i sängen med sin arm om min midja, handen på min höft.

– Har du inte klätt av dig?

– Nä... Jag ville sno det ifrån dig... Sade jag och lutade huvudet mot hans axel och slöt mina ögon.

– Ville du sno det från mig?

– Nej, jag ville inte sno det från dig menar jag... Att du skulle få ta av mig, ju...

Tankarna gick trögt och meningsuppbyggnaden inte mycket bättre.

Jonas log road och tog tag om min top på sidorna och drog den varsamt upp över min byst.

– Armar-uppåt-sträck!

Jag log lite försiktigt, lyfte armarna uppåt och kände mig som en femåring när Jonas hjälpte mig av med toppen. Hans blick fastnade på klyftan mellan mina bröst, fortfarande med bh:n på. Jag såg upp på honom och log lite förläget. Jag sträckte mig efter hans hand och drog den till mig, lade den på mitt bröst och mötte honom i en kyss.

– Vackra flicka...

Hans hand kramade girigt om mitt bröst och bh:ns närmsta axelband gled av. Jag hjälpte andra sidan på traven och knäppte sedan upp min bh i ryggen, vände mig om och lade mig på mage i sängen, med blicken över axeln bak på Jonas som stod med blicken fäst på min rumpa.

– Hjälper du mig knäppa upp? Sade jag finurligt leende och nickade mot min höft, där dragkedjan väntade på att dras ner.

Jonas satte sig ner, högg tag om min rumpa med bägge händerna och tryckte sitt ansikte mot min rumpa. Jag fnittrade, bet på underläppen och njöt av uppmärksamheten.

– Åååhh, vilken röv.

\*SMACK\*

Det smällde till när hans hand landade på min ena skinka. Jag gnydde till, drog armarna in under mig och kröp ihop, liten i sinnet och fortsatt njutande av hans händers beröring, oavsett de skulle smiska eller knåda min rumpa.

Han drog ned dragkedjan i sidan, fattade tag om kjolens linning och drog den varsamt neråt, det tog emot över skinkorna men han lirkade den envist ner tills det släppte och kjolen kom av mig helt.

- Vem har världens sexigaste rumpa? Var den ledande fråga Jonas ställde med ett leende medan han vek min kjol och lade den tillsammans med min topp på en stol vid väggen närmast dörren. Jag log generat, gav inget svar men gömde ansiktet mot täcket.

Han knäppte upp sin skjorta, sina byxor och i bara vita boxershorts satte han sig gränslös över mina lår och greppade min rumpa med händerna igen. Jag kände honom knåda mig, det var jättemysigt. Då och då daskade han till mig och jag kved i smärtblandad förtjusning.

- Nå...?

Han lutade sig fram, luktade mig i nacken och bet löst, lekfullt på mitt öra.

- Aooo... kved jag leende i spelat lidande och lyfte mina ben tills fötterna rörde hans rygg.
- Va snäääll? Tiggde jag ynkligt och Jonas leende fortsatte lekfullt nafsas mig i nacken, ner på axeln med hans nävar fortsatt knådande min rumpa. Jag märkte hur hans andning tilltog för varje grepp han tog.
- Jag *måste* ha den där lilla uppnosiga röven.

Hans tonfall var beslutsamt och jag kände hur han kröp ner, satte tänderna i min vänstra skinka och bet, hårt, men inte så hårt att det blev outhärdligt. Han stönade, tryckte sitt ansikte in mellan mina skinkor och hans varma tunga kittlade mig girigt in mot min anal. Stringen på mina svarta, transparenta trosor hade han dragit åt sidan för att komma åt obehindrat. Jag kved och svankade lystet med blicken bak mot Jonas. Jag såg honom girigt trycka sitt ansikte in mellan mina skinkor, som om min anal var det godaste han någonsin smakat. Hans iver att slicka min anal tände mig väldigt och jag kände ett varmt pirr i magen och mitt underliv.

- Mmmh! Stönade jag förtjust när hans tungspets pressade sig in i mig. Jag andades allt tyngre, lade mitt huvud ner med kinden mot min arm, gnydde och stönade om vartannat och kände den kalla luften mot min hud när han drog ett djupt andetag mellan mina lår innan han återigen högg in på nytt.

Jag strök min fot mot honom, den nådde lagom hans skrev när han satt på huk på golvet intill sängen och jag kände hans stånd mot min nakna fotsula genom det tunna tyget. Så reste han sig och drog ivrigt ner dem, runkade sig själv några tag och tog sedan mina fötter och placerade sin kuk mellan dem och knullade mig mellan fotsulorna. Han spottade ner på sin kuk och jag fnittrade. Det kittlade i mina fötter och jag sneglade bak mot honom med ett leende.

Jonas klev ner i sängen, uppenbart upphetsad och ivrig att ta för sig mer av mig, men han stålsatte sig, drog ett djupt andetag och sade;

- Vill du ner under täcket sötis? Du ser ut att frysa lite?

Han drog mjukt sin hand över min arm som var knottrig. Jag hade inte riktigt tänkt på det, men när han nämnde det så, nog frös jag.

Jag nickade och han drog täcket åt sidan. När jag reste mig kände jag hur det kladdade mellan benen på mig. Det hade runnit från mig, genom trosorna och blivit en liten våt fläck på täcket.

- Oj... Sa jag och såg skamfullt ner.
- Var det så mysigt få rumpan slickad?

Jag rodnade och nickade, sugandes på underläppen och med blicken sänkt. Jonas bara

skrattade road och smekte mig över kinden.

Jag kröp ner på sidan av "hans del" av sängen, på mage, med benen isär, provocerande svankande med rumpan och ett blygt leende mot honom.

Med täcket om oss bägge lade han sig över mig, tog saliv i sin hand och smorde in min anal. Jag kved lågt, lite nervös i förväntan, upphetsad och samtidigt lite ängslig, mest i rädsla för att han skulle tränga in för snabbt i mig.

- F-försiktigt? Viskade jag och Jonas kysste min kind.
- Absolut... Säg till om det gör ont?

Jag nickade. Varsamt trängde han in i mig, långsamt, långsamt. Hela vägen in till botten av min tajt, kramande anal.

- Du... Sade jag lågt med liten röst.
- Ja...? Stönade Jonas till svar.
- Jag tycker om dig...

Han skrattade till lågt, säkert lite häpen av den plötsliga ömhetsbetygelsen. Jag kände hans tunga andetag mot min nacke.

- Jag tycker om dig, underbara lilla knasfia. Svanka för pappa.

Jag gnydde och svankade, tryckte mig försiktigt upp mot honom. Kände hur det ömmade lite i botten av min anal men bet ihop. Jag visste att det skulle gå över om jag bara hade tålmod nog att låta mig tänjas ut av hans stora kuk. En liten stund till.

Jonas stönade högt, drog sig långsamt ur och tryckte sig in igen. Jag kved av njutning, kände hans flämtande mot mitt öra.

- Vems lilla flicka är du?
- D-din lilla.. Orden försvann i ett nytt stön, jag drog efter andan och kved till. Han juckade till lite hårdare och det ömmade till i botten av min anal.
- A-ao...!
- Schh.. du är så duktig lillan...

Ynkligt kved jag och kurade ihop mig ytterligare. Kände hans stora armar hålla fast mig och hans pumpande juck ökade i intensitet. Det ömmade, på gränsen till obehagligt, men snart gav det med sig allt mer och jag började njuta fullt ut när det enda som återstod var en skönt pirrande känsla i mitt underliv och mina lår, av juck efter juck som pumpade min allt mer uppknullade anal, grundligt.

- Guuud så schön! Stönade Jonas och jag log förtjust, knep tajtare om hans kuk och hörde honom flämta andfått medan tempot i jucken ökade.
- Vill lillan ha sin anal fylld med sperma?
- Jaa, pappa... Snälla fyll min anal med din sperma? Viskade jag liten och gnydde njutningsfullt av hur ivrigt han tog mig. Jag kände honom greppa mig om höfterna och ursinnigt pumpa min röv, hårt och ovarsamt tills det gick för honom med ett högt stön i mig.
- Ååååh! Shit va schön!

Jag log, öm i rumpan och med pulsen dunkande i bröstet på mig. Fortfarande matt, nu med en mysig eftersmak av hans fullständiga njutning i min anal, långsamt rinnande ur mig.

Han sjönk ner intill mig, drog mig bestämt till mig och drog ett djupt andetag i nacken på mig. Jag log förtjust.

- Tack pappa... Viskade jag och kröp ihop i hans armar.
- Mmmh, min lilla flicka...

Han kysste min kind och höll mig nära. Jag lade mina händer om hans armar och njöt av den intima närheten. Jag var oerhört matt och även om jag gärna hade velat ha mer mys, föll jag i sömn innan jag hunnit avsluta tanken.

